

Иван Вазов

Нощ в манастира

Луната изгрява над Царевий връх.
Реките екливо бучат и приспиват,
чардаците неми вековний си дъх
и тайни легенди в покоя разливат.

Намусено Хрелевий замък стърчи;
сребрят се на храма кубетата мощни,
и сякаш, при лунните тихи лъчи
от тях се възнасят моления нощни.

И тихо, и чудно. Душата мечтай.
Ту в старата древност дълбоко се вира,
ту в някакви спомени сладко блуждай,
ту просто униса се нейде в ефира.

И тихо, и чудно. Луната сияй.
Спи сводът. Потоците пеят дълбоко:
поемата нощна пленително трай
и дрямка не иде до будното око.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4316>]